

PAUL MICLĂU

Vocile sonetului

EDITURA FUNDAȚIEI

ROMÂNIA DE MĂINE

PAUL MICLĂU
Vocile sonetului

Ilustrație copertă: Cosmin Comarnescu

© Editura Fundației *România de Măine*, 2012
<http://www.edituraromaniademaine.ro/>

Editură recunoscută de *Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului
și Sportului* prin *Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (COD 171)*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICLĂU, PAUL

Vocile sonetului / Paul Miclău – București:

Editura Fundației *România de Măine*, 2012

ISBN 978-973-163-884-3

821.135.1-1

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice formă
și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă
și se pedepsește conform legii.

*Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului
revine exclusiv autorului/autorilor.*

PAUL MICLĂU

Vocile sonetului

Ediție îngrijită de Brîndușa Bărbat

Editura Fundației *România de Măine*
București, 2012

UN ÎNNOITOR CONTEMPORAN AL SONETULUI ROMÂNESC (PAUL MICLĂU LA OPT DECENII DE VIAȚĂ)

Mai tânără ca alte literaturi culte europene, poezia românească a cunoscut relativ târziu plăcerea cultivării formelor fixe. La finele anului 2009 s-au împlinit abia (!) două veacuri de la așternerea pe hârtie, la Roma, în patria sonetului, a primei poezii românești alcătuite după tiparul ilustrat în literatura italiană de nume de rezonanță unor Dante, Petrarca, Michelangelo, Ariosto, Tasso, iar dincolo de fruntariile Peninsulei de nu mai puțin celebrii Ronsard, Cervantes, Shakespeare, Goethe, Baudelaire sau Eminescu.

Aflat sub fascinația contactului cu miracolul Renașterii, tânărul, pe atunci, poet (împlinise de-abia douăzeci de ani) Gheorghe Asachi se încumeta să abordeze într-o limbă încă insuficient deștelenită unul dintre tiparele lirice cele mai pretențioase, despre care compatriotul său Heliade Rădulescu avea să scrie în curând: „[...] greutatea regulilor sale a deznădăjduit o mulțime întreagă ce alerga a-și arăta talentul prin facerea ei”.

Până la acea dată, cam fiecare literatură europeană își cristalizase, după tatonări inerente, propria variantă de sonet: italienii și spaniolii optaseră pentru versul de unsprezece silabe

(endecasilab), francezii pentru cel de douăsprezece (alexandrin), englezii pentru decasilab. Încă nevărstnica poezie românească oscila între întruchipări diverse. Sonetul inaugural al lui Asachi era alcătuit din versuri trohaice de șaisprezece silabe, cu cezură mediană:

„O tu râule mărețe, ce întinzi a tale unde
Între șapte colnici, faima al Auzoniei vechite,
De la tine rechem astăzi în durerile profunde,
Adăpost și lin repaos lângă râpele-nverzite” (*La Tibru*).

În poezia românească, măsura aceasta nu constituia o inovație. Mitropolitul Dosoftei apelase deja la ea cu aproape un secol și jumătate în urmă:

„Blagoslovi-voi pe Domnul toată vremea și tot ceasul,
Lauda Lui este-n rostu-mi să-l cânt cât îmi poate glasul”
(*Psalmul 33*)

iar viitorul avea să îi rezerve o carieră glorioasă (va deveni schema metrică a renumitelor *Scrisori* eminesciene).

În primul număr al *Curierului românesc* din anul 1829, Iancu Văcărescu inaugura sonetul de inspirație franceză în care, cu ajutorul unei perechi de tripodii trohaice, se construia un analog al alexandrinului clasic:

„Crești în sân pe Plutu, pace mult bogată,
Ramura măslinu-ți de veselitoare,
Șierpe la picioare și nevinovată
De-orice măiestrie, zboară, iubitoare” (*Pacea*).

Puțin mai târziu, Cezar Bolliac inova recurgând la versul iambic de paisprezece silabe, cezurat central, care avea să poarte de atunci încolo denumirea de „alexandrin românesc”:

„Din zi în zi mai tristă, sermană Românie!
De două veacuri jalea îți crește ne-ncetat!”
Traian să miră, plânge, privește-a ta câmpie
Ce-o știe câmp, odată, de acvilă-apărat”. (*La anul 1839*)

Odată cu adoptarea de către Ion Heliade Rădulescu a versului dactilic de zece silabe, cezurat central:

„Să ne deschiză Ian se gătește
O viitoare unde intrăm.
Și pace, drepturi să-ntâmpinăm
Mai dinainte el ne vestește”. (*Sonet I, La anul 1830*)

Își făcea loc ideea recurgerii în sonet și la ritmurile ternare. Curând, se va ajunge și la folosirea amfibrahului, cu conservarea măsurii dodecasilabice a versului francez, primul specimen de acest fel aparținând mai puțin cunoscutului George Crețeanu:

„Prin văi și pe dealuri poetul străbate;
P-un pisc se oprește, în raze scăldat;
Cu ochii domină în spațiu departe;
Cu buzele-i soarbe un aer curat;” (*Patrie și libertate*).

Octosilabul trohaic popular dobândește, la rândul său, dreptul de a figura în sonet grație „lirei de argint” a lui Alexandru Sihleanu:

„Peste țărături depărtate
Vezi tu râul călător
Cum în valuri turburate
Se asvârlă din izvor” (*Sonetul I*).

În fine, din panopia prozodică a sonetelor românești nu va lipsi nici versul iambic de nouă silabe practicat de Theodor Șerbănescu:

„Aici sunt dorurile mele –
Cenușă stinsă de demult...!
Cu gândul dus ades spre ele
Eu parcă fremătând le-ascult” (*Sonet – prolog*).

După atâtea avatururi, părea că formula metrică a sonetului românesc va rămâne veșnic fluctuantă, aidoma temperamentului național, când („Enfin, Malherbe vint...”) Eminescu avea să

consacre formula canonică, de inspirație petrarchistă, endecasilabul iambic necezurat:

„S-a stins viața falnicei Veneții:
N-auzi cântări, nu vezi lumini de baluri;
Pe scări de marmură, prin vechi portaluri,
Pătrunde luna, înălbind păreții” (*Veneția*).

Începând din acest moment, lucrurile par a se stabiliza: producția ulterioară de sonete este dominată autoritar de modelul eminescian, concurat doar, pe alocuri, de alexandrinul românesc, sprijinit pe prestigiul unor Alexandru Macedonski:

„Octaviu în Roma domnea – era în mai –
Îmi cântă-n suflet anul – svoniseră dezastre,
Dar Tibrul printre dealuri curgea ca printr-un rai,
Și vii, în ochii sclavei, zării cicori albastre”
(*Floarea de odinioară*),

Mateiu Caragiale:

„În trândăvă-aromeală stă tolănit grecește
Urmașul lor. Urât e ! bondoc, sașiu, peltic;
El antereu alb poartă, mătăanii șiișlic;
În puf, în blăni și-n șaluri, se-ngrașă și dospește”
(*Trântorul*),

Ion Barbu:

„Hipnotizat de-adânca și limpedea lumină
A bolților destinse deasupra lui, ar vrea
Să sfărâme zenitul și-nnebunit să bea,
Prin mii de crengi crispate, licoarea opalină” (*Copacul*)

Cu aceasta, s-ar fi putut crede că istoria structurii formale a sonetului românesc se încheiase. Cei mai prolifici sonetiști ai noștri (Mihai Codreanu, Victor Eftimiu) respectau cu sfințenie paradigma eminesciană. Alți câțiva (Ion Pillat, Vasile Voiculescu) cultivau în continuare alexandrinul românesc. A te mai lansa în experimente prozodice după fixarea și generalizarea normei părea, teoretic, cu neputință. Și totuși...

Cineva a riscat un asemenea pariu. Cunoscător *à fond* al tuturor subtilităților versificației franceze, în multipla sa calitate de profesor universitar de literatură, de poet bilingv și de traducător, de egală virtuozitate, în și din cele două limbi în care gândește și scrie de decenii, Paul Miclău a făcut, pe parcursul unei producții de-a dreptul incredibile, totalizând astăzi mai bine de două mii (!) de sonete, dovada practică a potențialului de înnoire al sonetului românesc.

Prezentată pe scurt, ideea sa a fost aceea de a regândi schema metrică a versurilor astfel încât ea să se apropie cât mai mult posibil de forma canonică a sonetului francez. După cum se

știe, aceasta din urmă presupunea respectarea măsurii standard de douăsprezece silabe și segmentarea obligatorie a versului în două emistihuri despărțite de o cezură masculină. Cu alte cuvinte, dacă notăm pozițiile tari (accentuabile) ale versului cu cifra 1 și pozițiile slabe (neaccentuate) cu 0, profesorul Miclău ne propune un tipar metric de forma 010101/010101:

„Îmi plânge pe poem cum plânge pe oraș¹
cerneala s-a întins pe palida hârtie
iar literele curg și nimeni nu mai știe
că la ivirea lor era vre un făptaș” (*La mijloc de nimic*)

Noua formulă se dovedește originală nu numai pentru că în toate variantele de sonet pe care le-am inventariat mai sus primul emistih al versurilor cezurate se încheia altminteri, adică pe o silabă neaccentuată, ci și pentru că, în general, la nivelul întregii poezii românești, cezura masculină a constituit și continuă să constituie o veritabilă *rara avis*.

---

¹ Deliberat sau involuntar, versul citat evocă o imagine verlaineană, dovadă, în opinia noastră, de cât de profund a asimilat Paul Miclău climatul simbolismului francez:

„Il pleure dans mon cœur
Comme il pleut sur la ville;
Quelle est cette langueur
Qui pénètre mon cœur?” (*Ariette*).

Majoritatea sonetelor lui Paul Miclău urmează norma clasică franceză și în ceea ce privește regula alternării rimelor masculine cu cele feminine. Se cunoaște însă că definiția genului rimelor este diferită în cele două limbi. În franceză toate cuvintele sunt oxitone (accentuate pe silaba finală), iar distincția dintre rima masculină și cea feminină revine la absența și, respectiv, prezența în ultima poziție a cuvântului a unui *schwa*, termen care desemnează, în graiul metricienilor, *e*-ul mut (sau caduc), vestigiu fonetic medieval care, în limba curentă, nu se mai pronunță de câteva bune secole.

Silaba care conține această vocală nerostită este considerată non-metrică, astfel încât alternarea rimelor de „genuri” diferite nu afectează măsura versului. În schimb, în limba română cuvintele pot fi atât oxitone (cu accentul pe silaba finală), cât și accentuate pe alte silabe: pe penultima (paroxitone), pe antepenultima (proparoxitone) și chiar pe a patra sau a cincea silabă numărate înapoi de la finele cuvântului. Oxitonele formează rime masculine, paroxitonele – rime feminine și proparoxitonele – rime dactilice. În funcție de „genul” rimei, versul va fi, în consecință, mai lung sau mai scurt, fapt neîntâlnit în poezia franceză de după Renaștere.

Așa se explică de ce noul alexandrin imaginat de Paul Miclău comportă măsuri diferite: el conține douăsprezece silabe atunci când rima e masculină și treisprezece în cazul în care rima este feminină:

„Poeme și iubiri în mine s-au depus	010001/010001
în straturi largi de timp prezente și uitate	010101/0100010
ca într-un vis pierdut pe câmpuri nearate	000101/0100010
cu resturi vagi de gând într-un discurs confuz”	010101/000101

(*Semantic fus*)

Dacă însă dorește să păstreze măsura de douăsprezece silabe chiar și atunci când, prin excepție, recurge la cezura feminină, autorul construiește un vers asimetric, cu primul emistih de șapte silabe și cel de al doilea de numai cinci:

„Aud cum cresc în mine muguri de cireș	0101010/10101
și urcă din adâncuri seva de lumină	0100010/100010
durata regăsită este iarăși plină	0100010/001010
de codul ce trezi-va sâmburii aleși” ²	0100010/100010

(*Veșnicul Paște*)

---

² Sub raportul măsurii, acest tip de vers se aseamănă cu dodeca-silabul asimetric inventat de mitropolitul Dosoftei, cu deosebirea că, la poetul moldovean, ritmul era trohaic, ceea ce conducea la o cezură masculină:

„Mă rog, Dumnezeu! Tu să-mi socotești	1010101/10101
Rugămintea ce mă rog și să o primești”	1010101/10101

(*Psalmul 60*)

Deși alternarea versurilor acatalectice (cuprinzând un număr întreg de picioare metrice) cu cele hipercatalectice (care conțin o silabă în plus) constituie un fapt normal și chiar banal în poezia românească, alcătuirea de sonete cu versuri de măsuri frapant inegale reprezintă o altă inovație a lui Paul Miclău. În piesele din debutul volumului *Starea de sonet*, el generează varietate metrică prin alternarea versurilor complete cu unele reduse doar la primul emistih:

„Mă culc iar pe sonet ca pe un pat de clipe
s-ascult iar fremătând
un cald parfum de gând
melancolic purtat pe-inversele aripe” (*Pat de clipe*).

Alteori, cele două variante de vers servesc pentru delimitarea prozodică a catrenelor de terțete :

„Pe roată te aduc și vălurită pânză
sub un descânt arzând în paiete din minți
sub aburi de căldări cu apele fierbinți
în brațe să îmi sari ca o nebună mână

și-apoi să îmi dansezi pe jalea mea cea plânsă
să te răsfeți astfel pe-ntoarșele credinți
strălucitor lansând surâsul de pe dinți
sintagma să o faci în coapse foarte strânsă

Demersul eu ți-l rup
în inimă de stup
și te conjug întinsă

pe patul plin de flori
petale de fiori
când clipa zace stinsă” (*Descânt*).

Neobișnuit la noi este și sonetul nerimat propus de Paul
Miclău:

„În palme capu-mi las împovărat de sens
de fostele dorințe iscate pe sub ceruri
prin brațe ele-mi curg dar nu ajung în sânge
îmi tremură în trup ca plopul fără vânt” (*Scrum de stele*),

sau cel care substituie rimei asonanța:

„Un soare negru fu Acum e incolor
substanță-i pentru timp ce nu mai vrea să **curgă**
lipsit fiind de-ntâmplări el n-are cum să **sugă**
valențele de sens din trai amețitor

Rămâne spațiu doar în care-ncet cobor
să caut urme-n vis plasate pe o **undă**
ce se învârte-n cerc cu iz pierdut din **luncă**
și cu fărâmi de cânt din vechiul meu obor” (*Salt*)

Din combinarea versului alb cu suprimarea periodică a celui de al doilea emistih rezultă o nouă variantă de sonet, și ea inedită în lirica noastră:

„Acum te încarnez în clopotul de clipe
vibrații transmițând speranțelor de sâni
ce-i simt cum înfloresc cu iz de primăveri
din urcătorul must

Noi buze și priviri răsar ca din descânturi
și lumii mele-i dau impulsuri de-nțeleș
ce se strecoară brusc în fluxul meu sanguin
în care eu te gust

În negrul tău buchet adulmec noi verbe
în ele mă conjug cu abureli prezente
dar pe făgaș îngust

De ce acuma sunt cuprins iar de-un apus
cu scâncet înghițit și zbateri turbulente
ca firul slab pe fus!”

(*Încarnare*).

Am semnalat numai câteva dintre particularitățile tehnice frapante ale sonetelor lui Paul Miclău. Evident, cum nimic nu e nou sub soare, și inovațiilor sale li se pot afla anticipări în poezia trecutului. Astfel, bunăoară, dodecasilabul cu cezură masculină apare sporadic la Ion Pillat:

„Cad frunzele greoi din pomul înserării –
Un muezin vrăjind pe sus, le-a scuturat,
Ba nu – porumbi brumați pe marmurile scării
Ca umbre, deșirând albastru, au zburat.” (*Suleimanie*)

iar George Călinescu l-a folosit chiar și în sonet, dar total inconsecvent, inserat printre versurile cezurate feminine:

„**Când Eros va cădea** cu aripile moarte
Și crinii-l vor veghea ca niște facle, când
Un stol de îngeri palizi se va vedea urcând
Să-l poarte către piscuri, pe năsălii, departe;” (*Mors amoris*)

Spre deosebire însă de înaintașii săi, Paul Miclău testează stăruitor și sistematic posibilitățile acestei formule metrice rare, extrăgând, pe parcursul a mii de versuri, întreaga sevă lirică pe care se dovedește ea capabilă să o producă.

Dar rămâne o întrebare: ce importanță pot avea atari experimente pentru cititorul nedat cu subtilitățile teoretice ale prozodiei? La ce bun efortul autorului și, totodată, explicațiile noastre ?

Răspunsul ni-l oferă o analogie. Desprins din același trunchi primordial, poezia și muzica împărtășesc valori comune. Leibniz o definea pe cea din urmă ca „plăcerea sufletului care numără și nu știe că numără”. Nu era doar o reminiscență a concepției pitagoreice, ci un adevăr incontestabil. Chiar fără a avea știre de substratul algoritmic al muncii compozitorului, ascultătorul unei lucrări muzicale resimte influența ordinii instituite prin aplicarea

unor reguli de factură contrapunctică sau/și armonică, iar cunoașterea acestora, departe de a spulbera vraja audiției, o intensifică.

Similar, efectul artistic și emoțional al poeziei depinde și de structura sa metrico-ritmică, în pofida faptului că puțini sunt cititorii care conștientizează rolul considerabil jucat de această componentă. Ca și în cazul muzicii, familiarizarea cu astfel de secrete de laborator nu poate însă decât să sporească plăcerea lecturii. Din păcate, la noi, exegeza literară nu acordă, credem, importanța cuvenită elementelor de tehnică prozodică. Deși acceptă ca pe o axiomă ideea solidarității dintre expresie și conținut, atât criticii, cât și istoricii literari par încă să ignore funcția estetică a metricii, în ciuda interesului constant pe care poeții înșiși l-au manifestat din totdeauna pentru acest domeniu. Ne putem întreba, pe drept cuvânt, de ce, de la Dosoftei la Eminescu și de la Coșbuc la Doinaș, creatori dintre cei mai importanți și-au făcut din inovația prozodică o preocupare de o viață și de ce, într-un vădit și paradoxal contrast, exegeții operei lor de-abia dacă pomenesc în treacăt existența acestei ciudate „obsesii”, părănd a nu-i fi sesizat câtuși de puțin însemnătatea reală.

Prin „slăbiciunea” sa pentru imaginarea de noi structuri prozodice, Paul Miclău se alătură, mai degrabă, celor dintâi decât celor din urmă, iar recunoașterea acestei afinități reprezintă poate cel mai frumos elogiu pe care i-l putem aduce acum cu prilejul împlinirii unei vârste patriarhale.

Mihai DINU

Alcătuirea sonetului

Sonetul e un ghem de strînse-alcătuiuri
silabele lui curg ca visele pe apă
iar ritmul lui de ceas cu stele se adapă
reproducînd astfel divine unduiri

Alexandrin perfect cu rimele-n clădiri
de pure armonii cu murmur de pleoapă
făcut ca-n urna lui lumina să încapă
corolă de minuni în gînduri și simțiri

Căci sensul e mister înmiresmat cu rouă
de albe dimineți cu însorire nouă
Trezit ca din neant aci supus m-așez

și-n mine îmi adun suprema încordare
din care zei țîșnesc ca din străbuna mare
Sub crucea de extaz martir mă-ngenunchez

București, 9 februarie 2008

Sonet sculptat

În fundul curții merg să caut lemn de tei
pe care-l falonez cu magice cuțite
apoi cu dălți de rit în spirit ascuțite
silabe-ncep să tai cu gândul la condei

Sonetul îl sculptez ca meșterii acei
ce duhul au văzut sub raze asfințite
din care se-ncarnau noi trupuri de zeițe
cu plete unduind în valuri de idei

Iar fiecare vers ca fluier o să cînte
și sensul modulat fără vorbe să cuvînte
Se simte-n armonii buchetul de structuri

prin care urcă-n cer esența de poem
în urma ei lăsînd zănaticul boem
iar timpii noi se fac mai veșnici și mai puri

București, 18 februarie 2008

Din parfum de gând

Ușor te zămislesc din cîntec de senzații
și din parfum de gând cu freamătul de sori
în prefăptură strîng buchete de fiori
în ea însămîntez nuclei furați din spații

În tot acest frămînt cuprins sînt de nesații
de a mă dărui sangvinelor comori
ce-n tine le ascund sub timpii viitori
adulmecînd deja divinele pulsații

În mine te păstrez și astfel te iubesc
ca-n actul cel dintîi genetic subceresc
Să nu-ndrăznești cumva să strici așa minune

din paradis să ieși în cîmpul cu trifoi
dar dacă s-o-ntîmpla revino înapoi
cu suflet te-oi hrăni și cu exces de nume

București, 2 martie 2008

U lung

Culcată stai în pat iar eu cu timp te umplu
cu anii înfloriți sub soare de-absolute
cînd clipele curgeau fără sursă de-nceput
pe lacul de dorințe eu îndrăzneam să umblu

Tu tainic răspundeai la jocul nostru dublu
omagii aduceai sub ceasul mult crescut
silabele de cînt fără greș mi le-ai crezut
și-n mîna ta de vis arcușul era suplu

Sărutul tău de-acum e însă mai nebun
în focul lui lichid eu zeii mi-i adun
În brațe iar te strîng și simt adînc cum scuturi

moi umbre de pe corp spre a putea s-ajung
la inima de jos în negru ritm prelung
să crească un nou sens din ale noastre trupuri

București, 3 aprilie 2008

Sfat de ursitoare

În-naltă zi de paști ai izbucnit în lume
în dangătul de zvon sub soarele sfințit
de înviere plin și-n cîntece mărit
pe creștet ți s-a pus un apostolic nume

În buzele de plîns era o rugăciune
în sînge ți s-a scurs parfumul cald de mit
și crezul ce-l spunea un dascăl hărăzit
cu scopul evident treimea s-o îndrume

spre actul creator cu semnele pe cruci
și chiar pe lungi dorinți ascunse în năluci
În pruni și în cireș e albă sărbătoare

ce ochii ți-i deschid ca-n facerea dintîi
miracolul firav îți stă la căpătîi
la sînul înflorit e sfat de ursitoare

Podu Vadului, 12 aprilie 2008

Mielul

Din ere așteptat să vină pe pământ
s-aducă înțeles în calde predicate,
pe drum îl întâlnesc, când pe la noi s-abate,
norocul să ni-l dea, în sacru legământ.

La vite se opri, cu suflu mîngîind
vițelul alb ca el, cu nări catifelate
și mînzul ca din vis, ce crede că i-e frate,
nechează fericit, miros adulmecînd

de nesperat triumghi în proaspătă-mplinire
ce neaua a adus de dincolo de fire.
Umil acum el stă de vorbă cu țărani,
dar preferînd discret vorbirea cu ciobani.

Aceștia cred că-i miel născut dintr-o lumină,
pe care o făcu să fie mai deplină.

Logosul dintii

Cu pașii mei răriți mă-ntorc iar în durată
și soare scormonesc în visul de pământ
în stratul ruginit cazmaua o împlînt
din dorul refulat nimic nu se arată

Într-un sfîrșit apoi se iscă-o caldă pată
din care sar scînteii ca dintr-un sacru gînd
impactul lor îmi dă impulsul de cuvînt
ce-ar vrea să zică iar minunea de-altă dată

Crescut-au păpădii în verbul meu invers
și-așa cum îs acum sînt sursa mea de sens
În galbenul firav e mică sărbătoare

ca în dogmatic ou din logosul dintii
cînd lumea nu avea miresme căpătii
căci din matrici lipseau structurile de floare

Podu Vadului, 29 III 09

Sonete-n nemurire

Lui Corneliu Toader

Al nemuririi drum pavat e cu sonete
și pietrele le-au pus îndemînateci zei
el taie la răscruci cereștile alei
aici stelare flori menite-s să ne-mbete

În iz de dumnezei cu barbă și cu plete
În albul lor discurs sînt urme de condei
ce zumzăie discret în spații cei lactei
cu valsul violet jucat pe îndelete

În valuri de-absolut spectacolul de verbi
e bine altoit de îngerii superbi
Silabele roiesc fără' limite de sferă

vocalele dau glas înaltelor tăceri
și iscă-n sinea lor semantice plăceri
iar timpul istovit e scos din orice eră

București, 5 IV 09

Capăt de durată

Aș vrea să mă plasez în curgere deplină
precum un fir de pai pe râul liniștit
cînd valul de-ntîmplări s-a deja potolit
iar dicția sub sens acuma e senină

Se joacă raza mea pe pagina virgină
și scrie incolor mesajul domolit
ca duhul alintat în pacea de la schit
în care s-a lansat parfumul de lumină

leșit-am din discurs pe aripă de gînd
ca sunet de viori liturgic mă cumînd
Mi s-a uscat cumva tot gustul meu de faptă

și prea cuminte trec prin seria de stări
Fiind eliberat de vechile-ncrustări
cu resemnări mă-îndrept spre capăt de durată

București, 25 IV 09

Dealul Mare

Acuma iar mă-ndrept încet spre Dealul Mare,
ajung în cimitir la dialog cu-ai mei.

– Să știți că au crescut frumoșii noștri miei!
– Nepoții ce mai fac, la școală au cătare?

– Păi, unul dintre ei arată o chemare
de vise-mpăratești cu-naltele idei,
din cartea vieții lui țîșnesc mereu scînteii.
– Dar via cum mai stă, e tot cu desfătare?

– Ea a trecut la voi, iar locu-i pîrjolit,
dușmani ai noastre munci o greu au osîndit.

– O s-o lucrăm tot noi, să urce-n parastase
și gustul să-i simțiți în tainice pomeni,
dar rogu-te atunci cu nume să ne chemi!
– Meni-va sora mea, cu glasul-i de mătasă

București, 8 VI 09

Starea de sonet

Poemul e vrăjit în iz de veșnicii
particule ce vin din nesfârșita lume
cu-obsesii să le dea cuprindere în nume
ce se așază lin în calde armonii

Plutesc ușor în el ca puf de pădăii
mici lucruri care-ajung doar urme de volume
silabe ce se fac petale ca de spume
învolverate chiar jucînd sinestezii

O pură stare sînt sonetele acuma
iar sensurile lor se întregesc întruna
Durata strînge tot pe axa de trecut

prezent și viitor în curgere cu valuri
iar spațiul e curbat deschis ori prins în maluri
La toate le e dor de verbul de-nceput

*Podu Vadului, Sîntilie 09
București, 11 IX 09*

Glas de izvor

În jur de satul meu izvoarele cuvîntă
de prin obîrșii ies cu poftă de limbaj
urmează-al lor discurs trecînd pe sub sălaș
și se îngîn subtil cu baciul care cîntă

La locul de băut mioarele se-avîntă
și-nghit silabe largi cu soarele părtaș
avînd în fruntea lor berbecul pătimaș
iar salcia-și lăsa umbrirea ei cea blîndă

Am cunoscut de mic profundul acest grai
ce îmi părea format din sunete de rai
Prin undele de nopți eu mă trezesc că-l murmur

acompaniat ușor de-al glasului tău corp
ca păcurar ce-am fost misterul lui îl sorb
să modulăm apoi geneticul nost' susur

București, 22 VIII 09

Semnale de sonet

Plutește în tării sonetul transcendent
semnale rare dă în grupuri de silabe
sînt unele ochi dar foarte multe slabe
ce nu se pot primi oricît ai fi de-atent
Eu stau întins pe timp cam fără de prezent
și-ncerc a le capta ca omul care soarbe
o vorbă de iubit din gura sfintei soarte
ca vieții lui să-i dea un sens mai elocvent
Pînă la urmă simt că slab mi-e aparatul
de fapt că e așa cum este la tot natul
că trăbă să găsesc mijloace de-ai spori
antenele de cînt și cele de-nțelesuri
cu performanțe noi în tipul de demersuri
în descifrarea lor nainte de-a s-opri

București, 15 IX 09

Sonetul pletelor

Întinse larg pe pat degajă înțelesuri
pictate cu parfum pe cîntul nostru cald
în sinestezic cerc legat de celălalt
din care miere gust ca toamna la culesuri
inel cu obrazul roz ferice te împresuri
de roșii cucuruzi sub soare nu prea nalt
cu apele gălbui în care gîndu-ți scald
cu riscul de-a isca senzații de eresuri
În aste plete lungi sonetul dar ia foc
cu flăcări ce se prind în nebunatic joc
Cînd te-ai sculat pornești pe razele azure
iar părul ondulat în ritmul legănat
trimite în tării spre-a fi întîmpinat
un sens îmbăgățit și cu valențe pure

București, 21 IX 09

Curge sonetul

Nu știi cum să vă spun dar curge din condei
sonetu-n flux spontan cu anumite valuri vrăji roșii de
poveste
ce să vibreze fac tulpi
cu cîntece-n mișcări printre mobile maluri
cu dalbe șerpuiți pe cîmpul de idei
În cale-i salutat de umbrele de zei
dar unii mai geloși se dau mirați în laturi
și se retrag apoi din loc în loc cu salturi
lăsînd în urma lor semantice scînteii
Pe firul de poem lumina cald plutește
și-n limba ei de gînd molatic îi vorbește
Eu ca un martor sînt ori poate un izvor
ce pînă-n vale jos urmează să coboare
să vadă neuitat neantul cum înfloare
căci numai înspre el mă simt mereu dator

București, 22 IX 09

Sonetul buzelor

Deodată cînd surîzi lumina înflorește
petalele ei moi în mine se desfac
ca un sonet de flori în care se refac
trecutele iubiri iscate fără veste
Pe buze se rescriu na ta de mac
parfumuri răscolind în valuri care-mi plac
figura lor de sens în inimă-mi vorbește
În învieri de cînt aprins eu te sărut
să guști în profunzimi tot versul meu cel mut
Noi ne unim astfel în grea metonimie
prin care cald jucăm în spațiu și în timp
cînd soarele și luna prea fericiți se simt
că-n sînge s-a-mpletit o nouă melodie

București, 23 IX 09

Eu însumi sînt sonet

Eu însumi sînt sonet în versuri așezat
cu puri alexandrini ce dreaptă dau măsură
la suflul din trăiri în clipe sub structură
ce-mi vine din țării cu sens adevărat
În mine este-un ritm în care vii se zbat
porniri spre absolut cu taine de căldură
și-n strofe cîntă lîn lumina mea azură
cu dorul de demult acuma stîmpărat
Sonetu-i la patrat atuncea cînd mă scriu
chiar dacă acest act poate părea tîrziu
Un astfel de poem îmi este mîntuire
căci sufletul mi-l port pe magice cărări
pe unde înfloresc supuse împăcări
ce mîngîieri aduc de dincolo de fire

București, 26 X 09

Cer închis

Cu sufletu răsfrint acasă mă întorc
și caut prin odăi miresme aplecate
pe sensul dispărut din umbrele de fapte
și chiar din amintiri fără' fire ce se torc

Eu însumi sînt ecou de vorbe fără' noroc
mă disipez acum ca raze deocheate
ce surse nu mai au sub unduiri de șoapte
sorbite de nimic în fumul fără foc

În staul merg apoi și văd cum stă să cadă
iar colțu-ntunecat îmi este o dovadă
că mielu-a dispărut de mult fiind ucis

și n-au mai înviat nici el și nici credința
căci prea-ncercați am fost de toată suferința
iar cerul sus pe deal s-a fost deja închis

București, 21 IX 09

Ușa timpului

O lungă vreme-am stat umil în fața ei
ori am trecut grăbit pe lângă-nchizătură
simțind că sînt lipsit în mica mea făptură
de firul ce putea să-mi dea un bun temei

Recent mi-a ușa spus încercă dacă vrei
Timid o am deschis văzînd cum făr' măsură
toți anii s-au depus în pulbere cam sură
pe lucruri și pe gînd cu iz de dumnezei

Pe-o alta mai în fund scria ta-ta-ta-taa
ea s-a deschis ușor la caldă mîna mea
Un flux sonor m-a luat purtîndu-mă pe valuri

iscale doar din sens cu tonuri de destin
Dar tot plutind așa smerit eu mă închin
la umbre de idei de pe absente maluri

București, 21 XII 09

Universitate

Palat aici eu sînt ca Universitate
în cadrul meu predau mult luminate minți
și se dezbat adînc problemele fierbinți
cu patos necesar și autoritate

La mine tineri vin ca să învețe carte
sînt unii curajoși dar alții prea cumiști
ce încă sînt legați de bunii lor părinți
lăsați la casa lor pe undeva departe

Pe unul din aceștia nu știu cum să-l ajut
că-l văd în colț retras și nu prea priceput
să intre în hățîș de rea birocrație

Atuncea îi deschid o ușă pe din dos
iar niște plete lungi zbucniră drăgăstos
cei doi s-au sărutat cu izul de vecie

București, 2 III 10

Cînd clipele-nfloresc

Cînd ochii îi surîd cu buzele privește
cînd degete-s de cînt și-auzu-i parfumat
Ea lumii îi dă sens ce n-a mai fost visat
cu simțuri în vârtej înstăpînit regește

cînd sîinii ei desfac credința păgînește
și mîngîieri absorb sub cuget îmbătat
Noi sîntem trași de ritm pe corzile din pat
și-n coapsele viori el singur ne-mplinește

Ne potolim abia cînd clipele-nfloresc
urmînd ca rod să dea la termenul ceresc
Finalul de cvartet încet încet s-o stinge

în verb el transmiteînd mici flăcări de-nțeleș
semințe ele-or fi pe-ogorul cel ales
cînd brazda o udăm cu timpul ce învinge

Podu Vadului, 7 IV 10

Pe clipele din pat

Deodată-ai răsărit din trupul de durată
precum un magic gând din colțul unui mit
minunea-a coborât când noi ne-am întâlnit
în luna lui august pe calea luminată

Figura ta acum tot mai pregnant se-arată
pe clipele din pat deja ai înflorit
bujorii-n ființa ta s-au desfăcut subit
miresme ca de vis odaia o îmbată

Dar timpu-ncremenit statuie s-a făcut
și astăzi o mîngîi la fel ca la-nceput
Cu degetele-i dau un suflu nou de viață

la baza ei așez semințe de-ntîmplări
din ele vor ieși lumini de lumînări
să facă a rodi eterna dimineață

București, 13 IV 10

Timpul nu-i părere

Cereștii ochi ai tăi mă leagănă-n silabe
 Ce în buchet cuprind noi clipe murmurînd,
 În jocul de lumini al unui clasic cînt,
 Pe liră de sonet în unde parfumate.

Pe-acestea le mîngîi cu sensuri fermecate,
 Ce-n tine le sădesc spre-a deveni cuvînt.
 Prin el noi ne iubim în tainic legămînt,
 Să împlinim cu rod valențele-nsetate.

În casa de pe deal în soare ne scăldăm
 Și-apoi pe raze moi noi doi ne și culcăm.
 Simțim ușor curgînd dulci visuri prin artere,

Secvențe ce ne țin în pat îmbrățișați;
 Ca un deznodămînt, aci sîntem chemați
 Să dovedim sangvin că timpul nu-i părere.

Podu Vadului, 21 IX 10 (D 97)

Ferice să ne vadă

Pe față-ți respira buchetul de vocale,
Cu gravele culori iscate din impuls
De-a pune pe obraz parfumul de discurs,
Cu dulci sinestezii din cuibul de petale.

Tot trupul tău era o caldă sărbătoare,
De roșii armonii eu mă lăsam pătruns,
Iar sensul lor adînc tot sufletul mi-a uns
Și am rămas vrăjit de clipa roditoare.

Ea s-a înscris fertil în sîngele aprins,
Cînd poftele de ritm deodată ne-au cuprins;
Iar stele-n plină zi au început să cadă.

Pe patul ce era făcut din rare flori.
În noi simțeam atunci fiori nemuritori,
Cînd cerul jos stătea ferice să ne vadă.

București, 17 IX 10 (D 74)

Nou nume

Eu somnul ți-l palpez în trupul tău de noapte,
Cu degete de gînd aș vrea să îl sculpez,
Luînd pentru mulaj tot sensul ce-l păstrez
Ca un trezor ascuns la rădăcini de șoapte.

Ci formele desfac din vise complicate,
Pe care în adînc atent le cercetez
Și le compun astfel dup-un anume crez,
Iar astfel eu le fac luminii să se-arate.

Cu buze și cu ochi, cu coapse și cu sîni,
Cu toate la un loc, începi să îmi îngîni
Un cînt de armonii ce vin din altă lume;

E plin de voluptăți oniricul sculptat,
Cu el în brațe merg acum la semănat,
Să crească pe-alt tărîm speranța de nou nume.

București, 21 XII 10

De mine mă despart

Cuvintele căzînd acum se-ntorc pe dos;
În tristă ființa mea grămadă se adună
Și se întrec febril absurdul să și-l spună,
Într-un discurs făcut entropic zgomotos.

Efectul lor nociv mi-ajunge pîn' la os.
Ele-au uitat deja de cînd erau cunună,
Cî sînt pe punctul grav de-a declanșa furtună;
Din axul lor normal, cu totul eu sînt scos,

Dar stau în colțul meu de antisărbătoare
În care e stăpîn noptaticul meu soare.
Cu raza lui lovind, el vorbele le-a spart.

Eu calc pe ele apoi cu tălpile rănite
Și curge sînge crud pe cioburi rătăcite.
La capăt de dureri de mine mă despart.

București, 19 X 10

Doar sensul de nainte

Ușor eu mă strecor în spațiul dintre clipe,
De mână să le iau, buchet să le adun
Și-așa nu mai răsar și nici nu mai apun,
Nu zboară, căci le-am frînt elanul de aripe.

Astfel, în ființa mea ar vrea să se-nfiripe
Nucleul de netimp și-n el să pot să-mi pun
Prezentul permanent, la care să supun
Setoase avîntări de ceasuri cu risipe.

Și totuși acest loc se poate degrada,
Lipsit de prospețimi, el riscă-a se usca.
Eu însă îl irig cu sînge de cuvinte

Prin care înfloresc semantici trandafiri,
Mireasma lor trezind nou dorul de trăiri
Cu visul c-or avea doar sensul de nainte.

București, 13 XI 10

Verticale unde

Pe stradă eu pornesc de mînă cu durata,
Dar rău ne poticnim, că trotuaru-i rupt,
Pămîntul de sub el, nimicul l-a tot supt.
Pe fața ei ghicesc că nu-i adevărata

Putere ce-o avea precum frumoasă fata
Ce spațiu-l domina, pe sus, pe dedesupt,
În inimă ducînd eternul început.
Acuma, cu necaz, se agravează pata

Ca semn neîndurat că rostul nu e bun
Și poate, în curînd, o să mă lase-n drum
În locul nemișcat ca va să se scufunde

Făr' fapt secvențial și fără-un simplu gînd
Purtat în vreun discurs cu prea fugar cuvînt
Și-oi coborî astfel pe verticale unde.

București, 10 XII 10

Leșirea din ființă

Paharul e prea plin în cuget și simțiri;
Noianul de-nțimplări tot crește și apasă,
Iar taleru-ncărcat tot mai în jos se lasă,
Pe punctul de-a plesni e sacul de-amintiri.

E sufletul atins de multe năluciri,
Al umbrelor puhoi în mine se revarsă,
Lumina, chiar și ea, pe dos este întoarsă,
Iar clipele aduc în avalanșă știri.

De-aceea eu încerc să ies acum din ființă
Și simt pe undeva că este cu puțință.
Aș vrea să fiu doar duh, dar poate scriptural,

Pe mine să mă scriu, independent de lume,
Ci fără de condei, de verbe și de nume,
Captînd din cînd în cînd ecouri de semnal.

București, Anul Nou, II

Timpul se dilată

Prin clipe te străvăd ca floare de lumină;
În calde-euforii zîmbești ca un parfum,
În care, cu fiori, speranță eu îmi pun
Să-ți pot reinsufla iubirea mea deplină.

În palme să îți strîng figura ta senină,
Din mîndre străluciri să fac un nou acum
Și, în temeiul lui, cu sensuri te-cunun;
Ci trupul tău de cînt în mine se declină.

Poemul meu sangvin palpită iar pe sîni,
Cu roșu, visul tău, fierbinte îl îngîni.
Cum stăm îmbrățișați pe patul de durată,

Simțim cum cresc în noi semințe de cărări,
Pe una să-nțreim dorința de noi zări;
Prin ea ne întregim, iar timpul se dilată.

București, 12 XI 10

Eterna prima oară

Plutesc învăluit pe ale nopții unde
Și muzică ascult în large melodii,
Întinse uneori în lunge simfonii,
Al căror înțeles în suflet îmi pătrunde.

În bolta de catran un soare se ascunde
Și cade raza lui pe clipe argintii,
În spațiotimp născînd vibrante armonii,
Pe axul de frumos, înalte și profunde.

Ci toate la un loc în somn mi se topesc,
Urcînd din rădăcini, pe alte ramuri cresc.
Ca fructe le mîngîi pe sîinii de fecioară;

În filmul senzual, secvențele le gust,
Durata eu o beau ca pe sangvinul must
Și răscolesc astfel Eterna prima oară.

București, 18 XI 10

Cu visul la arat

În mine mă tot uit și dau de ființa ta,
De cîntecul spontan umplînd o dimineață;
Vibrează însoțit de zîmbetul pe față
Și-mi este-nregistrat pe disc de catifea.

Ci clipele din rîs în inimă-mi sînt stea
Și ritmul inedit armonic îl învață,
Durata pe parcurs lumina mi-o răsfăță,
Să hărăzească rod în caldă brazda mea.

Sînt plin de înțeles din tainica poveste,
Ce grav mi-ai coborît de pe înalte creste.
Cu crezul tău trăit eu sînt mult mai bogat.

În trupul tău de mit se iscă-o poezie,
Iar rîndurile ei interne o să-mi fie
Și-om merge amîndoi cu visul la arat.

București, 7 XII 10

Bună-aniversare

E astăzi ziua ta, lumină ca și tine
Și-n valuri de surîs, eu clipele-ți mîngîi,
Le culc în mod fertil, să-ți fie căpătîi,
Să-ți crească-n fericiri în anul care vine.

Și dorul meu ar vrea la tine să se-nchine,
Să retrăim mereu eternul nostr-întîi
Sărut din stări ca-n vis, în care să rămîi
Cu darul mult vibrant de caldă proștețime.

Sub cînt contagios în brațe să îmi vii
În tainicul parfum din flori de armonii.
Elenă ce-mi aduci minunea pe cărare,

Să ne învrednicim să o gustăm acum
Și ca în prim fior cu adîncimi să-ți spun,
Ca-n grai lutețian, o bună aniversare.

București, 11 dec. 2010

Sonetită

De sonetită sînt acuma grav bolnav
nu poate nimeni cred să mă tămăduiască
neostoitul morb continuă să mă pască
dar mulțumit mă simt chiar dacă este grav

Îmi picură venin zicînd că e suav
în sînge doza lui ar vrea mereu să crească
din el să mînce dur să-mi facă trup de iască
căci vierme este el perfid și mult hulpav

Acesta e un preț de cînturi în corolă
de orgă unduind miracol sub cupolă
sădind lumină-n ochi și vraja de pe sîni

geneză întru verb și-n iarbă-ntîia oară
să fiu din nou copil ca-n sat odinioară
cînd dumnezeu vibra-n mireasma de la stîni

București, spital, 26 iunie 2008

Rădăcini de vis

Azi noapte a plouat cu stropi de întuneric
ce au pătruns adînc la rădăcini de vis
și negrii timpi compacti deodată i-am deschis
pe axul vertical al verbului feeric

În toate mi-am dorit să mă păstrez simetric
să pot să ies întreg din neguri de abis
să intru în discurs autentic și nescris
să scap nevătămat din haosul himeric

Eu stau lungit în pat și clipe-aud cîntînd
din fondul lor de sens desprind cîte-un cuvînt
cu care înjghebez mici fraze de sonete

ce le înscriu ușor în gînd cu slab contur
știind că pînă-n zori rămîne tot impur
iar noile licori așteaptă să mă-mbete

București, 9 iulie 2008

Chindii

În trupul de chindii cu flori de primăvară
adulmec linii lungi și forme ca de vis
Surîsul de parfum iscat de paradis
în sufletul meu alb petale îmi strecoară

Pătrundu-ți în priviri ca-n verb odinioară
și cîntecul ți-l sorb cu gustul meu deschis
ca într-un val de vers ce încă n-a fost scris
cu flacăra țîșnind din miezul de comoară

În pașii de idei monahic te-nsoțesc
prin dor de erezii ce-n carne-mi încolțesc
îmi vine să sculpez obrazul tău în palme

și sîinii să-i mîngîi cu degete de sens
ghiocul să-ți vrăjesc cu roșul meu intens
mărgele voluptăți să ți le-adun ca-n salbe

București, 19 iulie 2008

Via

Via-a înnebunit de-atîta spor de verde
ea suga din pămînt întregul dor de zări
și pare că-i locaș de crude cugetări
din care nici un bob discursul nu îl pierde

Iar bolta s-a-ndesit nimic nu se mai vede
căci cerul ei a-nchis avînt spre depărtări
și gustul de ecou prin văi și pe cărări
iar sensul ei acum în nimeni nu se-ncrede

Îl caut inocent în strugurii ei cruzi
ca îngerii-n buchet de rouă nouă uzi
Beau vinul viitor ca dincolo de lume

cu jale oferit la propriul parastas
să-l ierte dumnezeu spun toții într-un glas
cînd ziua fără sori în cald nimic apune

Podu Vadului, 3 august 2008

Clipă fără sfârșit

Mă uit în ochii tăi și timpul se dilată
pe axul vertical cu spor de infinit
iar clipa de acum e fără de sfârșit
ca-ntr-un orgasm nebun ce iese din durată

Pe cerul ascuțit nimic nu se arată
prin vârful lui arunc tot dorul încălzit
cu trupul tău de cînt sub soarele din mit
în negrele țării tot verbu-i o săgeată

Iar lumea curge lin în calmul meu creion
umil eu îi acord nuanțele de ton
Sumar o mai străvăd din colț de existență

mă las apoi purtat de valul străveziu
și-adulmec cam pierdut mai tot ce e tîrziu
în spațiul azvîrlit cu iz de penitență

Podu Vadului, 5 august 2008

Chipul ei ceresc

Și am să plîng nebun, de-absența ei fierbînd,
Că-n fiecare colț mereu mi se arată,
Purtată credincios de trista mea durată
Și peste tot îi simt mireasma din cuvînt.

Ca fulgul zburător sînt clătinat de vînt
Și nu mă regăsesc, căci clipa mi-e furată,
Iar golu-n urma ei nu poate să se zbată,
Ca un rănit murind, nici suflu neavînd.

Și totuși mă hrănesc cu filmul făr' secvențe,
Căci strălucirea lui e astăzi numai zdrențe.
Cu acul fără fir, încerc să mă cîrlesc,

Rupturile din cord măcar să nu sporească
Și visul plin de ea să poată să mai crească,
În suflet să o văd cu chipul ei ceresc.

Întîia oară

La mine mă întorc ca la o carte veche
Și-ncerc să mă citesc cu sufletul vibrînd,
Că poate-oi regusta parfumul meu de gînd,
La umbra lui să stau, cu setea mea de veghe

La căpătîi de sens, cu dorul nepereche
De-a regăsi cumva izvorul de cuvînt.
Pe ștersele grafii se zbate parc-un vînt,
Cu foșnet de idei, pierdut în colț de-ureche.

Dar la mijloc de tom o rază-a înflorit
Pe solul meu de vis ce-a fost împărtășit
Pe buze în sărut de caldă primăvară,

Durată cînd mîncam din albul 'nalt salcîm
Și dragoste sădeam pe fragedul tărîm,
Crezînd că noi cream poveste-ntîia oară.

București, 14 VI 11

La cules

Căderea în netimp nu-i numai un sfârșit,
Ci rupere de sens, rămas în suspendare,
În locul lui venind o neagră arătare
Ce se așază lin în spațiul hărăzit.

Sporesc înfrigurat tablouri ce-am trăit
Cu semnele lor vechi de fostă sărbătoare,
Ce se exprimă clar la capăt de cărare.
În mine eu preiau tot sufletul rănit.

Dar mă surprind că sînt eu însumi amintire,
Că viețuiesc astfel pe dincoace de fire.
Nimicul e mai plin cu valuri de-nțeles

Decît realul dur ce-i suportat empiric,
Chiar dacă uneori e potențat în liric,
Pe cîmpul lui acum pornesc eu la cules.

București, 26 VI 11

Neantu-n frumuseți

Aproape nu sînt nopți să nu ne întîlnim,
Ca-n perioada cînd ne despărțea exilul
Și-n patul din Paris eu îmi găseam azilul;
Prelung ne mîngîiam, ca să ne împlinim

Sorocu-n care chiar distanța s-o iubim.
Plecată-acum eu sînt, recurg dar la subtilul
Demers prin care-aduc în trupul lui fertilul
Dialog, ca sensul lui din nou să îl trăim.

Minunea crește-n noi mai sfîntă și mai clară,
Dar din păcate e ca clipa de fugară.
La mine mă întorc în locul de tristeți.

Pe el în timp îl las, ci singur e în lume
Și lacrimile-i simt curgînd pe al meu nume,
Pe cînd pătrunde dur neantu-n frumuseți.

Podu Vadului, 8 VII 11

Cînd sorții se împart

– la spune, cine ești! – Aș vrea și eu s-o știu,
De mult timp mă tot caut, nu dau nicicum de mine,
Fragmente cînd apar, eu văd că sînt străine:
Aș fi dar mulțumit, măcar un gînd să fiu!

– De unde ai venit? – Din logos străveziu,
Ce trece în cuvînt și de aci în pline
Minuni de sens pregnant cu încarnări în sine;
Pe mine m-au ratat și am rămas neviu.

– Și unde ai s-ajungi? – La dorul de ființă,
Aci ar fi cumva izvorul de puțință
A devenirii-n roi, cu jocul de hazard;

În el s-o nimeri norocul unui număr.
Ce în ursita lui mi-o da prilej să sufăr,
Iar eu să fiu părtaș cînd sorții se împart.

Podu Vadului, 10 VII 11

Surîs fără-ncheiere

Nu, nu-i adevărat, surîsul n-a murit,
El e mereu prezent în calde nopți de vară,
Reface, mult vibrant, eterna prima oară,
De la mijloc de veac, când dulce-a răsărit.

Apoi în flori cînta amor nemărginit,
Iscînd înveșniciri în clipa cea fugară
Și, dincolo de lumi, pe-aceasta o-nfioară,
Iar sensul închegat nu știe ce-i sfîrșit.

În sufletu-mi de verb el își găsește locul,
Pe foaia de lumini rescrie tot norocul
De a-l trăi sporit la ceas de mîngîiere.

Ca pe un fruct de gînd, în palmă îl așez
Și, ca-ntr-un colț de cer, minunea-i cercetez
Simțind în sinea mea că n-are încheiere.

Podu Vadului, 15 VII 11

Picurii de timp

În ochi îi fremăta izvorul de lumină,
Cu murmurul cîntînd într-un suav duet,
În ritmul preluat din proaspătul sonet
Pe care-l savura cu dragoste senină.

Icoana din priviri se bucura deplină;
Cu buze ca de vis îl pronunța încet
Și-și contura astfel miraculos portret
Ce se umplea de sens cu suflu ce suspină.

Răsfrîngeri de atunci revin în dimineți,
Cu roua irigînd menirea de vieți.
Eu le cultiv constant în magica livadă,

Mă bucur infantil, văzîndu-le cum cresc;
Din adîncimi aduc apelul grav ceresc,
Ca picurii de timp asupra lor să cadă.

Podu Vadului, 16 VII 11

Vin zeii să se-mbete

Surîsul e pe drum, dar nu prea se arată,
Rămîne-interior și e scăldat de-un gînd
Ce-l face mai rapid, s-ajungă mai curînd,
Acolo, unde el, pe buze se desfată.

Lumina cîntă-n el, mai grav ca niciodată,
Iar pasul suspendat n-ajunge la pămînt,
El pare că-i purtat ca-n visul unui vînt,
Ce duce, parfumat, o mitică durată.

Dar iată c-a sosit, însămînțat cu sens,
Ce face ca poemul să fie tot mai dens.
Căci scrie un sonet cu litere de plete,

De coapse și de sîni, într-un mustos discurs
Din care sori se nasc cu inedit parcurs;
La capătul lui vin și zeii să se-mbete.

Podu Vadului, 2 VIII 11

Pe vraja din grădini

Mult timp am stat ascuns la rădăcini de ani
Și sevă am urcat în clipele de flori,
Am fost acompaniat de mari privighetori,
Când învia din nou sonata în castani,

Iar plugul mă brăzda cu mitul de țărani.
Chiar lacrimi eu vărsam pe magice viori
Și-n corzi se răzvrăteau demenții mei fiori
Ce lavă aruncau pe note de vulcani.

Pe coapse-am răsărit cu timpi de primăvară
Și-n brațe le-am legat precum întâia oară;
Descântul aduna izvoare de lumini.

Eu cursul lor furam și-l revărsam în tine,
Ca roade ce-or urma de must să fie pline,
Să ne culcăm apoi pe vraja din grădini.

Podu Vadului, 6 VIII 11

Aripi ce se frîng

Cad picurii din cer pe sufletul rănit
Și sînt un bun balsam pe axul de durere,
Ce mă străbate dur în ceasuri de cădere
Pe cîmpul de iubiri cu suferinți de mit.

Ci soarele-a uitat de al său răsărit,
Iar dincolo de nori e-o palidă părere
C-ar mai putea veni în mine cu putere
De a tămădui un cîntec prăbușit.

Avea, interior, un psihologic frate,
Dar și acesta-acum ca muribund se zbate.
Eu singur am rămas și nu pot să mă plîng,

Căci nu mai e ecou, cînd nu mai este aer
Cu val răsunător; s-a rupt un fir din caer
De timp rostogolit sub aripi ce se frîng.

Podu Vadului, 11 VIII 11

Numele apus

Mă caut păstorind la turma mea de oi,
Pe care o scoteam să guste iz de rouă,
Ce împlinea perfect o dimineață nouă,
Așa cum răsărea în dealuri pe la noi.

Mici clopote sunau în ondulat zăvoi,
Pe care un izvor îl împărțea în două,
Simțind cu bucurii luminile cum plouă
Cu stropi de înțeles, ce se grupau în roi

De gânduri mîngîind blănițe de mioare;
Iar verbul fremăta și îi venea să zboare.
Minunea a venit și m-a luat pe sus.

O am iubit făcînd din ea o dumnezeu
Iar numele-i slăveam în carne și-n idee.
Mai tare îl rostesc, acum cînd a apus.

Podu Vadului, 13 VIII 11

Total sonete: 2.600

Cuprins

DIN PARFUM DE GÎND

Alcătuirea sonetului	19
Sonet sculptat	20
Din parfum de gînd	21
U lung	22
Sfat de ursitoare	23

COMORÎȘTEA

Mielul	24
--------------	----

STAREA DE SONET

Logosul dintîi	25
Sonete-n nemurire	26
Capăt de durată	27
Dealul Mare	28
Starea de sonet	29
Glas de izvor	30

SONETUL DESPRE SINE

Semnale de sonet	31
Sonetul pletelor	32

Curge sonetul	33
Sonetul buzelor	34
Eu însumi sînt sonet	35

ROATA TIMPULUI. SONIMAGINI

Cer închis	36
Ușa timpului	37
Universitate	38
Cînd clipele-nfloresc	39
Pe clipele din pat	40

VERTICALE UNDE

Timpul nu-i părere	41
Ferice să ne vadă	42
Nou nume	43
De mine mă despart	44
Doar sensul de nainte	45
Verticale unde	46
Ieșirea din ființă	47
Timpul se dilată	48
Eterna prima oară	49
Cu visul la arat	50
Bună-aniversare	51

CLIPĂ FĂRĂ SFÎRȘIT / INSTANT SANS FIN

Sonetită	52
Rădăcini de vis	53
Chindii	54
Via	55
Clipă fără sfârșit	56

NUMELE APUS

Chipul ei ceresc	57
Întîia oară	58
La cules	59
Neantu-n frumuseți	60
Cînd sorții se împart	61
Surîs fără-ncheiere	62
Picurii de timp	63
Vin zeii să se-mbete	64
Pe vraja din grădini	65
Aripi ce se frîng	66
Numele apus	67

Tehnoredactor: Camelia Brîndușă BĂRBAT
Coperta: Magdalena ILIE

Bun de tipar: 05.11.2012; Coli de tipar: 4,5
Format: 16/61x86

Editura Fundației *România de Măine*
Bulevardul Timișoara nr. 58, București, sector 6
Tel/Fax: 021/444.20.91; www.spiruharet.ro
e-mail: editurafrm@yahoo.com